

Arrest

nr. 95 626 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 februari 2011 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Addis Ababa (Ethiopië) en te behoren tot de etnische groep Tigrinya.

U werd op 4 januari 1994 geboren te Addis Ababa (Ethiopië). U en uw familie praktiseren het geloof Pente (Pinksterbeweging). U groeide op in Addis Abeba, Ethiopië. U werd in 2005 met uw ouders naar Eritrea gedeporteerd. Uw ouders moesten Ethiopië verlaten omdat ze Eritreeërs zijn. Enkele maanden na jullie terugkeer naar Eritrea werd uw vader door de politie meegenomen. U hebt hem sindsdien niet meer teruggezien. Uw moeder ging bij de politie vragen naar uw vader, maar er werd haar geantwoord dat hij er niet was en dat ze niet moest terugkomen. Uw vader zou ervan beschuldigd worden telefonische contacten te hebben met Ethiopië en tegen het Eritrese regime gekant te zijn. Op 6 november 2010 ging u naar school en had u uw bijbel mee. Andere studenten vertelden uw leraar dat u een bijbel bij zich had en de leraar belde de politie. Het Pente-geloof is verboden in Eritrea. U werd door de politie meegenomen en een maand en twee weken vastgehouden in het politiekantoor van Dekemhare. Een van de andere gevangenen maakte een gat in de muur en kon ontsnappen. U volgde haar. U ging naar uw oom, die u op 20 december 2010 naar Soedan bracht. Uw oom regelde uw verdere reis. U verbleef in Soedan van 30 december 2010 tot 30 januari 2011. U hebt op 1 februari 2011 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken, geboren te zijn in Addis Ababa (Ethiopië) en op 9-jarige leeftijd – in 2005 – met uw familieleden naar Eritrea te zijn verhuisd. Vervolgens verklaarde u Eritrea te hebben verlaten nadat u problemen kende met de autoriteiten omwille van uw geloofsovertuiging tot de pinksterkerk.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u er tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder CGVS) niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat zowel uzelf als uw beide ouders de Eritrese nationaliteit zouden bezitten (zie gehoorverslag CGVS dd. 13 september 2011, p. 2). U verklaarde in dit verband dat uw beide ouders geboren werden in Dekemhare (in het huidige Eritrea) (p. 3) en dat u op 19 januari 1994 geboren werd in Addis Ababa (Ethiopië) (p. 2). U kon echter niet toelichten sinds wanneer noch waarom uw beide ouders zich precies in Addis Ababa bevonden (p. 3) en verklaarde in dit verband de precieze omstandigheden niet te kennen waarom uw ouders in Addis Ababa verbleven (p. 3), u beweerde niet te weten sinds wanneer uw ouders in Addis Ababa woonden (p. 3), u verklaarde dat uw ouders u nooit uitgelegd of verteld hadden waarom ze naar Addis Ababa trokken (p. 3) en u beweerde uw ouders nooit gevraagd te hebben waarom ze naar Addis Ababa verhuisden vanuit Dekemhare (p. 3) hetgeen toch uiterst merkwaardig is en niet in het minste omdat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Eritrea in 1993 onafhankelijk werd en voorafgaand aan de onafhankelijkheid een 30-jarige gewapende onafhankelijkheidsstrijd woedde die omschreven wordt als een regelrechte onafhankelijkheidsoorlog (zie informatie in administratief dossier). In het licht van de decennia durende gespannen situatie tussen Ethiopië en Eritrea is het dan ook merkwaardig dat u quasi geen kennis heeft over de oorzaak en de omstandigheden van het verblijf van uw (uit Eritrea afkomstige) ouders op het grondgebied van Ethiopië in 1994, meebepaald Addis Ababa. Daarenboven is het bijzonder merkwaardig dat u vervolgens verklaarde niet te weten wanneer Eritrea onafhankelijk werd van Ethiopië (p. 4) en u verklaarde in dit verband niets te weten over de geschiedenis van de scheiding van Ethiopië en Eritrea (p. 4) en niet veel over politiek te weten (p. 4) hetgeen toch bevreemdend is gezien het hier een oorlogssituatie betreft (zie informatie in administratief dossier) en u toch beweerde gedurende 11 schooljaren school te hebben gelopen zowel in Eritrea als in Ethiopië (p. 2). Daarnaast kon u evenmin toelichten hoe uw ouders precies de Eritrese nationaliteit verkregen hebben (p. 4) aangezien hun nationaliteit bij geboorte – Eritrea werd pas in 1993 onafhankelijk – immers de Ethiopische zou moeten geweest zijn. U verklaarde in dit verband niet te weten hoe het gegaan is opdat uw ouders de Eritrese nationaliteit verkregen (p. 4) en u kon niet toelichten welke documenten uw ouders bezaten alvorens hun aankomst in Eritrea in 2005 (p. 5). Daarnaast verklaarde u nog nooit gehoord te hebben over een referendum hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat deelname hieraan cruciaal was voor in Ethiopië wonende personen van Eritrese afkomst om de Eritrese nationaliteit te kunnen bekomen (zie informatie in administratief dossier). Uw gebrek aan kennis is

frappant aangezien u toch beweerde dat het feit dat u en uw beide ouders Ethiopië dienden te verlaten net omwille van het feit dat ze Eritreeërs zouden zijn (p. 4). Voor de vergoelijking voor uw onwetendheden, namelijk dat u toen u in 2005 9 jaar oud was - u beweerde zelf 10 of 11 jaar oud geweest te zijn (p. 4) - van Addis Ababa (Ethiopië) naar Eritrea verhuisde (p. 2) kan begrip worden opgebracht. Echter, gezien u verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten (p. 2), u tot 2005 bij uw Eritrese vader inwoonde (p. 3) en u tot u het land verliet bij uw Eritrese moeder inwoonde (p. 2), kan toch verwacht worden dat u enige kennis over en affiniteit met Eritrea kan aantonen hetgeen in casu niet het geval is. U legt voor het CGVS in ieder geval geen documenten voor die uw Eritrese afkomst of nationaliteit kunnen bevestigen (p. 3).

Ten tweede kan opgemerkt worden dat uw kennis over de context waarin de deportatie van u en uw familieleden van Ethiopië naar Eritrea, bijzonder beperkt is en aldus de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet.

Hoewel u verklaarde dat u en uw familieleden gedeporteerd werden naar Eritrea (p. 4) verklaarde u niet veel te weten over de deportatie (p. 4). U beweerde in dit verband dat uw ouders u geen uitleg gaven over de gedwongen verhuis naar Eritrea (p. 4). U verklaarde vervolgens dat mensen gedeporteerd werden "door de problemen tussen Eritrea en Ethiopië" (p. 4) en dat jullie op een bus werden gezet en via Bure naar Assab reisden (p. 4). U kon echter niet toelichten of u en uw familieleden vóór 2005 al dan niet eerder werden gevraagd Ethiopië te verlaten (p. 4) hetgeen toch merkwaardig is aangezien uit informatie waarover het CGVS blijkt dat sinds een oplaaiing van het grensconflict in 1998 op grote schaal personen van Eritrese afkomst werden geïnterneerd en gedeporteerd vanuit Ethiopië (zie informatie in administratief dossier). Daarenboven is het opmerkelijk dat u verklaarde – gezien de omvang van de deportaties – dat u verklaarde geen weet te hebben van andere Eritreërs die moesten vertrekken (p. 4) noch beweerde u kennis te hebben over anderen, buren of schoolvrienden, die evenals u Ethiopië moesten verlaten (p. 4). Daarenboven kon u in het geheel niet toelichten hoe men (de Ethiopische autoriteiten) te weten kwam dat uw ouders afkomstig waren uit Eritrea (p. 5).

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, noch via officiële documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat u enkele vage en lacunaire verklaringen aflegde betreffende het geloof dat u aanhing en dat de oorzaak zou geweest zijn van de problemen die u in Eritrea zou gekend hebben.

Zo beweerde u dat uzelf (p. 6) alsook uw hele familie (p. 10) aanhanger was van de pinksterkerk (p. 6) en u noemde uw geloof in eigen woorden kortweg 'Pente' (p. 6). Het is echter bijzonder merkwaardig dat u verklaarde niet te weten of er verschillende soorten pinksterkerken bestaan in Eritrea (p. 7) hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er wel degelijk diverse pinksterkerken bestaan (zie informatie in administratief dossier). U kon naast de term 'Pente' voorts geen enkele andere naam voor de door u gevolgde geloofsstrekking geven (p. 7) hetgeen toch merkwaardig is. Hoewel u verklaarde dat het Pente-geloof verboden is in Eritrea kon u niet toelichten wanneer het geloof verboden werd (p. 7) noch waarom het geloof verboden werd door de Eritrese autoriteiten (p. 7). U kon voorts geen andere geloven benoemen die in Eritrea verboden werden (p. 7).

Het feit dat u uw verklaringen in de Tigrinya-taal hebt afgelegd vormt geen afdoende bewijs van uw beweerde Eritrese nationaliteit, omdat de Tigrinya-taal niet alleen in Eritrea wordt gesproken maar eveneens wijdverspreid is in Ethiopië (zie informatie in administratief dossier) en doet bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uw reisweg kan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partij stelt terecht dat ze gehoord werd op "13 september 2011 en niet op 11 juni zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld". Het betreft een louter materiele vergissing die de motieven van de bestreden beslissing niet aantast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Hieruit blijkt dat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas een allesomvattende voorwaarde is voor het verkrijgen van internationale bescherming.

3.3. Uit het uiterst summiere verzoekschrift blijkt dat verzoekster het enerzijds niet eens is met de bestreden beslissing maar anderzijds erkent dat ze geen kennis heeft van de situatie in Eritrea, van de deportatie van haar familie en van de godsdienstige problemen in Eritrea. Ze verwijt het CGVS "dat het commissariaat generaal vragen heeft gesteld omtrent feiten en gebeurtenissen die enerzijds plaatsvonden voor de geboorte van verzoekster, en/of anderzijds tijdens haar kinderjaren; dan wordt haar verweten dat zij daarover geen informatie kon aanbrengen. Verzoekster wenst hieromtrent nogmaals op te merken dat het helemaal niet ongewoon is dat haar ouders haar niet inlichtten omtrent feiten die hebben plaatsgevonden voor zij er was; dat dit integendeel heel normaal is. Bovendien is het toch ook heel aannemelijk en normaal voor ouders dat zij hun kind niet gaan vertellen over oorlog/spanningen en politieke spelletjes, teneinde het kind niet met angsten te beladen en het te beschermen tegen onveiligheidsgevoelens. Dat een kind zelf niet geïnteresseerd is om daaromtrent het fijne te weten te komen is ook logisch want dat soort informatie behoort nu éénmaal niet tot de leefwereld van een kind, zelfs niet van een jongere". Voorts meent verzoekster dat ze niets over de deportaties kan weten "om diezelfde reden is het toch normaal dat de ouders de rust van een kind niet zouden verstoren door het over deportaties te vertellen en het bang te maken; het is daarentegen

normaal dat de ouders - toen zij zelf ook moesten gedeporteerd worden, dat geminimaliseerd hebben en er zeker niet de ware achtergrond bij vertelden; dat daar weinig aandacht aan geschonken word als dusdanig; het leven ging daarna gewoon verder Verzoekster verwijt aan de motivering dat er geoordeeld wordt als was zij ten tijde van de gebeurtenissen een volwassene en dat er dus onvoldoende wordt rekening gehouden met haar leeftijd. De criteria die worden aangewend om haar geloofwaardigheid aan af te toetsen zijn niet toepasselijk op haar, gelet op haar leeftijd op het moment van de gebeurtenissen waarover zij ondervraagd werd". Ten slotte stelt verzoekster dat haar documenten in beslag werden genomen door de politie en zij als minderjarige zij ook nog geen identiteitskaart had en besluit verzoekster dat ze alleen kan bevestigen dat zij inderdaad het geloof van de Pinksterbeweging aanhangt "zij daar verder ook niet bij stilstond, in de mate dat dit het geloof van haar familie was; zij wist wet dat dit geloof verboden was in Eritrea. Momenteel is zij nog steeds praktiserend in een Pinkster kerk in Antwerpen".

3.4. Indien verzoekster *"begrijpt dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen dient beoordeeld te worden"* dan kan ze niet gevolgd worden waar ze stelt *"dat het niet bijbrengen van bewijzen en het gebrek aan informatie over dingen die zij niet heeft beleefd, geen reden is om tot de ongeloofwaardigheid ervan te besluiten"*, waarbij wordt bedoeld haar vertrek uit Ethiopië en bijzonderheden over haar verblijf in Eritrea. Verzoekster geeft echter niet aan waaruit dan wel zou moeten blijken dat ze tijdens haar leven van nationaliteit wisselde, gedeporteerd werd en thans Eritrese zou zijn. Ze erkent enkel dat ze haar beweerde Eritrese nationaliteit niet kan ondersteunen, noch door documenten, noch door haar eigen verklaringen.

3.5. Verzoekster gaat er bovendien verkeerdelijk van uit dat haar kennis enkel op haar ervaringen dient te berusten. Verzoekster is bij haar aankomst in België 17 jaar en heeft althans volgens haar beweringen, ongewone ervaringen meegemaakt. Er kan dan ook verwacht worden dat ze deze coherent en nauwkeurig kan toelichten. Dit is niet het geval. Bovendien was verzoekster bij de deportatie van haar familie al 9 jaar oud zodat verzoekster stellig herinneringen overhoudt van deze ingrijpende gebeurtenis indien deze werkelijk had plaatsgegrepen. Geenszins is aannemelijk dat ze onduidelijk is over haar eigen leeftijd (9 of 10 of 11 jaar naargelang de verklaringen), of deze deportatie niet eenduidig in haar leven (school of andere) kan plaatsen. Ook een jonge vrouw van 17 jaar is bekend met haar familiegeschiedenis, mogelijk lacunair maar niettemin concreet. Verzoekster toont voorts geen affiniteit aan met Eritrea wat niet aannemelijk is indien ze er deels is opgegroeid en er heeft gewoond tot haar vertrek naar Soedan in december 2012 en daarna naar Europa.

3.6. Aldus dient te worden besloten dat niet wordt betwist dat verzoekster geboren is in Ethiopië en bij haar geboorte in Addis Abeba, de Ethiopische nationaliteit had. Er is dan ook geen enkel gegeven voorhanden waaruit enigszins zou kunnen afgeleid worden dat verzoeksters familie naar Eritrea vertrokken/gedeporteerd zou zijn, noch dat verzoekster ooit woonde in Eritrea en de Eritrese nationaliteit zou hebben. Verzoeksters asielrelaas komt verzonnen voor.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus maar gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat haar asielrelaas enigszins op werkelijkheid berust. Verzoekster toont immers niet aan dat ze ooit in Eritrea verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1. Er wordt geen geground middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK